

kan siges at være ophørt, vil bero paa en Afgørelse i det enkelte Tilfælde, og det er neppe muligt eller heldigt herom at fastsætte bestemte Regler.

Saafrømt vedkommende ikke bliver trængende til Hjælp indenfor det nævnte Tidsrum af 12 Maaneder, vil han efter Udløbet af dette straks kunne kræve atter at faa nydende Medlemsret i en anerkendt Sygekasse, forsaavidt han i øvrigt opfylder de i Sygekasseloven stillede Betingelser herfor, se Forslaget til Ændring af Sygekasselovens § 24.

Den foreslaaede Begrænsning af Kommunens Forpligtelse til at yde § 63-Hjælp vil vel kunne føre til, at Kommunen ikke yder en lige saa stor Hjælp, som Sygekassen har ydet. Dette har imidlertid ogsaa hyppigt været Tilfældet tidligere, nemlig naar Sygekassens Hjælp ikke var ydet uafbrudt, men med større eller mindre Mellemrum, og Begrænsningen vil sikkert ikke faa større Betydning forsaavidt angaar de kronisk syge, hvem den i Sygekasselovens § 24 indeholdte Maksimumsgrænse for Sygekassehjælpen særlig vil ramme.

Ved Siden af de omhandlede Ændringer i Fattiglovens § 63 har man foreslaaet denne udvidet til at omfatte saadanne Personer, der ikke opfylder Helbreds-betingelserne for at optages som nydende Medlemmer i en anerkendt Sygekasse. Ved det samtidig hermed forelagte Forslag til Lov om Ændringer i Sygekasseloven gælder dette saadanne kronisk syge Personer, der paa Grund af deres Sygdom ikke kan anses for arbejdsføre. Da endvidere ved det ligeledes samtidig hermed forelagte Forslag til Lov om Invalidforsikring Retten til at tegne saadan Forsikring kun tilkommer Medlemmer af anerkendte Sygekasser, vil de paagældende kronisk syge yderligere være udelukket fra at opnaa Invalidere. For at de herefter ikke udelukkende skal være henvist til at oppebære almindelig Fattighjælp, har man fore-

slaet, at de skal være berettigede til at oppebære Hjælp i Henhold til Fattiglovens § 63, naar de kan føre Bevis for, at de i de sidst forløbne 3 Aar ikke har opfyldt Helbreds-betingelserne for at optages som nydende Medlemmer i en anerkendt Sygekasse.

Da det i Almindelighed skyldes de paagældendes egne Forhold, at de ikke, medens de endnu var arbejdsføre, har søgt Optagelse i en anerkendt Sygekasse, har man anset det for rimeligt at fastsætte, at Retten til at oppebære Understøttelse fra det offentlige uden Fattighjælps Virkning først indtræder, naar de igennem 3 Aar ikke har opfyldt Helbreds-betingelserne for at optages i en anerkendt Sygekasse.

Da det endvidere maa anses for rimeligt, at de paagældende, saafrømt deres Tilstand bedrer sig, saaledes at de atter kan anses for arbejdsføre, da søger Optagelse i en anerkendt Sygekasse, har man sat som Betingelse for at yde dem Hjælp efter § 63, at de stadig ikke opfylder Helbreds-betingelserne for at optages i en saadan Sygekasse.

De paagældende Personers Krav paa Hjælp efter § 63 bør naturligt ikke gaa videre end til at opnaa det samme, som de Invalider, der igennem Indmeldelse i en anerkendt Sygekasse selv har tegnet Forsikring mod Invaliditet, kan opnaa, og man har derfor foreslaaet, at den Hjælp, der ydes til deres og Families nødvendige Underhold, ikke kan overstige, hvad der vilde have tilkommet dem i Henhold til Invalidforsikringsloven. Naar den samme Begrænsning ikke er fastsat for den Hjælp, der ydes dem til Kur og Pleje, skyldes dette, at der her ingen Begrænsning gælder for Invalider, idet disse, naar Hjælpen fra Sygekassen er ophørt, da ifølge Invalidforsikringslovsforlagets § 26 af det offentlige kan kræve Understøttelse til Kur og Pleje uden Fattighjælps Virkning.